Δεν αγγίζεται η ουσία του προβλήματος

Γιώργος Σαρηγιάννης*

Το θέμα δεν είναι απλό και φοβάμαι ότι αυτές τις εξαγγελίες τις έχουμε ξανακούσει μετά από κάθε καταστροφή εδώ και δεκαετίες. Φοβάμαι ότι πρώτον δεν αγγίζουν την ουσία του προβλήματος και δεύτερον ότι δεν είναι επιστημονικά σε ορθή κατεύθυνση.

Δειγματοληπτικά, μερικές παρατηρήσεις:

1. Για την εφαρμογή του νόμου Τρίτση (1337/83) για την ενίσχυση και επιτάχυνση των διαδικασιών ελέγχου και κατεδαφίσεων περιφράξεων σε απόσταση 500 μέτρων από τη ζώνη του αιγιαλού σε περιοχές εκτός σχεδίου δόμησης:

Αμφιβάλλω αν αυτό είναι εφαρμόσιμο, δεδομένου ότι πρώτον ο νόμος Τρίτση έχει υποστεί πολλές τροποποιήσεις (προς το χειρότερο) και δεύτερον, διότι ειδικά για τον Αιγιαλό έχουν δημοσιευτεί 2 ή 3 Νόμοι την τελευταία δεκαετία οι οποίοι προφανώς και υπερισχύουν του νόμου 1337/83

2. Για την ολοκλήρωση των δασικών χαρτών:

Οι «δασικοί χάρτες» πάσχουν από τη γένεσή τους με τις συνεχείς μετατροπές δασικών εκτάσεων σε «χορτολιβαδικές» βάσει των δασικών νόμων, τους οποίους η εκάστοτε αντιπολίτευση χαρακτηρίζει (ορθώς) ως δασοκτόνους και εξαγγέλλει την κατάργησή τους όταν με το καλό έλθει στην εξουσία και φυσικά μόλις αναλάβει εκείνη την εξουσία εκδίδει ακόμη χειρότερους.

3. Για την ολοκλήρωση της χάραξης γραμμής αιγιαλού σε όλη τη χώρα:

Πρώτον, το πώς χαράζεται ο αιγιαλός είναι μια σύνθετη πράξη (θα μπορούσε να ήταν

εξαιρετικά απλή όπως ίσχυε παλαιότερα «τόσα μέτρα μετά το χειμέριο κύμα») αλλά έγινε «σύνθετη» ακριβώς τόσο για να χρονίζει όσο και για να γίνονται ένα σωρό «νομιμοφανείς» παρανομίες. Δεύτερον, οι τελευταίοι νόμοι περί αιγιαλού, δίνουν τόσες εξαιρέσεις σε μεγάλες τουριστικές και βιομηχανικές κ.α. επιχειρήσεις που πρακτικά εξαφανίζουν την προστασία του αιγιαλού.

4. Για το ζήτημα των ρεμάτων:

α) Η οριοθέτηση των ρεμάτων είχε εξαγγελθεί επανειλημμένα εδώ και δεκαετίες (μετά από κάθε πλημμύρα).

β) Εντάξει η οριοθέτηση. Θα διανοιχτούν; Και τι θα γίνει όπου έχουν κατασκευαστεί δρόμοι και οικόπεδα με «νόμιμες» επεκτάσεις των σχεδίων πόλεων;

γ) Το θέμα δεν είναι απλό. Η κάλυψη ενός ρέματος επαρκεί σε μέγιστες ροές υδάτων, όμως ένα ανοικτό ρέμα δεν κλείνει ποτέ ενώ ένα καλυμμένο φράζει ακόμη και σε χαμηλές ποσότητες.

δ) Οι μέγιστες ροές τώρα πλέον δεν προκύπτουν από βροχομετρικά δεδομένα, αλλά και από την οικοδόμηση όπου τα ύδατα δεν απορροφώνται στον υπόγειο υδροφόρο ορίζοντα, αλλά ρέουν μέχρι τέλους σε άσφαλτο και μπετόν (τυπική περίπτωση δημαρχιακής στενοκεφαλιάς, το Ρέμα της Πικροδάφνης).

5. Ολοκληρωμένη πρόληψη δασικών πυρκαγιών:

Το «άπαξ δάσος, εσαεί δάσος» του Μ. Δεκλερή το έχουμε ξεχάσει, αν και αποτελεί νομολογία του ΣτΕ. Τι γίνεται με τις νομιμοποιήσεις οικισμών και συνεταιρισμών και βιλών και άλλων; Ξεχνάμε ότι τα τελευταία ρυθμιστικά σχέδια (Σουφλιά και μεταγενέστερα) θεσμοθετούν σε δασικές περιοχές ολόκληρες «πόλεις» υπηρεσιών, εμπορίου, βιομηχανιών, κατοικίας… κ.λπ.;

Αλήθεια, στο Ελληνικό του Λάτση και των Λουξεμβούργιων και Αράβων συνεπενδυτών του θα διανοιγούν δίοδοι προς τον «ελεύθερο»(!) Αιγιαλό;

*Ομότιμος καθηγητής της Σχολής Αρχιτεκτόνων του Εθνικού Μετσόβιου Πολυτεχνείου

Πηγή: efsyn.gr